

Trolldomens tre skrifter

SMARAGDERNAS BOK

JOHN STEPHENS

Översättning Carla Wiberg

BOKFÖRLAGET
semic

© John Stephens 2011

© den svenska översättningen Bokförlaget Semic 2011

www.semic.se

Originaltitel: Book 1, The Books of Beginning – The Emerald Atlas

Omslagsillustration: Jon Foster

Illustrationer, karta och inlägga: Grady McFerrin

Översättning: Carla Wiberg

First published in the United States by Alfred A. Knopf, an imprint of Random House
Children's Books, a division of Random House, Inc., New York.

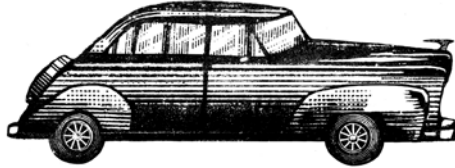
Tryckt hos GGP Media GmbH, Tyskland 2011

ISBN 978-91-552-5667-8

Till mina föräldrar

Flickan ruskades vaken. Det var hennes mamma som böjde sig över henne.

"Kate." Rösten var låg och lät enträgen. "Hör noga på. Jag behöver hjälp med en sak. Du måste ta hand om din bror och din syster. Förstår du? Du måste skydda Michael och Emma."

"Vad ..."

"Jag hinner inte förklara. Lova mig att ta hand om dem."

"Men ..."

"Snälla Kate! Lova!"

"Jag ... jag lovar."

Det var julafton. Det hade snöat hela dagen. Eftersom Kate var äldst hade hon fått vara uppe längre än syskonen. En lång stund efter att julsångerna hade tystnat ute på gatorna hade hon suttit vid brasan med föräldrarna och druckit varm choklad medan de gav varandra julklappar – barnen skulle få sina när det blev morgon – och känt sig väldigt vuxen för att vara fyra år. Pappa fick en bok av

mamma. Den var liten men tjock och såg gammal och sliten ut, och han verkade bli väldigt glad för den. I sin tur gav han mamma en medaljong med en guldkedja. Inuti medaljongen satt en liten bild av barnen: Kate, tvååriga Michael och lilla Emma. Sedan blev det sängdags till sist, och Kate låg där i mörkret och hade det skönt under sitt varma täcke och trodde att hon aldrig skulle kunna somna – men så blev hon plötsligt väckt.

Dörren till hennes rum stod öppen, och i ljuset från hallen såg hon att mamma knäppte upp guldkedjan i nacken och tog av sig medaljongen. Sedan böjde hon sig ner, smög in händerna under Kates huvud och fäste kedjan om hennes hals i stället. Mammans mjuka hår snudade vid Kate, och hon kände doften av eftermiddagens pepparkaksbak. Sedan fick hon något vått på kinden och förstod att mamma grät.

”Kom ihåg att pappa och jag älskar er väldigt mycket. Och vi kommer att få vara tillsammans igen allihop, det lovar jag.”

Kates hjärta bultade hårt och hon öppnade munnen för att fråga vad som hände. Men just då dök en man upp i dörröppningen. Han hade ljuset bakom sig, så Kate såg inte ansiktet, men han var lång och smal och klädd i lång överrock och en hatt som såg liksom hopknycklad ut.

”Nu är det dags”, sa han.

Den rösten och den bilden – den där långa silhuetten i dörröppningen – skulle leva kvar i Kates minne i många år. Det var sista gången hon såg sin mor, sista gången hela familjen var tillsammans. Mannen sa något som Kate inte uppfattade, och sedan var det som om en tjock ridå drogs för omkring henne och dolde mannen i dörröppningen, ljuset, mamma ... allt.

Kvinnan lyfte upp det sovande barnet och svepte in henne i täcket. Sedan följde hon efter mannen nerför trappan, förbi vardagsrummet där det fortfarande brann i den öppna spisen, och ut i kölden och mörkret.

Om flickan hade varit vaken skulle hon ha fått se sin pappa stå där i snön bredvid en gammal svart bil. I famnen höll han hennes

småsyskon, insvepta i filtar. Båda sov. Den långe mannen öppnade baddörren, och barnens pappa lade de små på sätet. Sedan vände han sig om, tog Kate ur kvinnans famn och lade henne bredvid småsyskonen. Den långe stängde dörren med en liten smäll. Den hördes knappt, för alla ljud dämpades av det tjocka snötäcket.

”Är det säkert att det här är enda sättet?” sa kvinnan.

Den långe mannen hade gått några steg och kommit in i ljuskenet från en gatlykta, och nu såg man honom tydligt. Hans utseende väckte inget omedelbart förtroende. Överrocken var lappad här och där och trådsliten vid ärmkanterna. Det fattades en knapp i den gamla tweedkavajen innanför rocken och den vita skjortan var fläckig av bläck och tobak. Och slipsen – det var nog det allra konstigaste – var knuten två gånger, som om han hade glömt bort om han hade knutit den eller inte och gjort det en gång till för säkerhets skull, utan att titta efter först. Det vita håret stack ut under hatten, och ögonbrynen sköt fram ur pannan som ett par stora vita horn och krökte sig över ett par hornbågade glasögon som satt snett och var lagade med tejp. Allt som allt såg han ut som om han hade klätt på sig mitt i en virvelstorm, tyckt att han ändå såg alltför prydlig ut och kastat sig nerför en trappa.

Men när man såg honom i ögonen blev allting annorlunda.

De speglade inget annat ljus än sitt eget, men ändå lyste de klart i natten. Blicken i de där ögonen var så ovanligt kraftfull och snäll och förstående att man totalt glömde bort fläckarna av tobak och bläck på skjortan, tejpens runt glasögonskalmerna och att slipsen var knuten två gånger om. Man såg in i dem och visste att man stod inför verklig visdom.

”Mina vänner, vi har alltid vetat att den här dagen skulle komma.”

”Men vad är det som har hänt?” frågade barnens pappa. ”Det har ju inte varit något sedan Cambridge Falls, och det var fem år sedan. Det måste ha skett någon förändring!”

Den gamle mannen suckade. ”Jag har varit hos Devon McClay i kväll.”

”Men han ... han kan inte vara ...”

”Jo, tyvärr. Vi vet inte vad han sa till dem innan han dog, men vi måste förutsätta det värsta. Vi måste förutsätta att han berättade om barnen.”

Ingen sa något på en lång stund. Kvinnan hade börjat storgråta.

”Jag sa till Kate att vi skulle få vara tillsammans igen. Jag ljög för henne!”

”Älskling ...”

”Han ger sig inte förrän han hittar dem! De går inte säkra någonstans!”

”Du har rätt”, sa den gamle lågt. ”Han ger sig inte.”

Vilken ”han” de talade om behövde tydligen inte förklaras.

”Men det finns ett sätt. Ett sätt som vi alltid har tänkt oss. Barnen måste få växa upp och fullgöra sin uppgift ...” Han avbröt sig.

Mannen och kvinnan vände sig om. I nästa gathörn stod tre gestalter i svarta långrockar och iakttog dem. Det blev alldeles stilla på gatan – så stilla att snöflingorna verkade bli hängande i luften.

”De har hittat oss”, sa den gamle. ”De kommer att följa barnen. Ni måste försvinna. Jag söker upp er.”

Innan paret hann svara hade han öppnat bildörren och satt sig bakom ratten. De tre gestalterna närmade sig. Mannen och kvinnan ryggade tillbaka mot huset när motorn hostade till och fick liv. Först slirade däcken i snön, men snart fick de fäste och bilen sladdade iväg. De tre gestalterna hade börjat springa. De skyndade förbi mannen och kvinnan utan att ägna dem en enda blick, helt fokuserade på bilen som halkade fram på den snötäckta gatan.

Den vithåriga mannen höll hårt i ratten med båda händerna. Lyckligtvis var det julafton, snöyra och sent på kvällen, så det var inte mycket folk ute. Men de tre förföljarna tog in på honom hur fort han än körde. De sprang på ett spöklikt, glidande sätt med steg som var tio meter långa. Överrockarna flaxade bakom dem som svarta vingar. När bilen svängde runt ett hörn skrapade den emot en parkerad skåpbil, och två av skepnaderna kastade sig upp på husfasaderna längs

gatan. Den gamle mannen tittade i backspegeln och såg att de kravlade sig fram över husväggarna likt fasadprydnader som brutit sig loss. Han visade ingen förvåning men tryckte gaspedalen i botten.

Bilen rusade fram över ett torg, förbi en skara människor som kom ut ur en kyrka efter midnattsmässan. Den gamle hade kört in i de gamla stadsdelarna och nu skumpade bilen fram på kullerstensgator. Barnen sov lugnt i baksätet. En av varelserna tog ett språng från en husvägg och landade på biltaket med ett gungande brak. Den högg klorna i takplåten och började riva upp den med sin bleka hand. En av de andra grep tag i bilen bakifrån och försökte hejda den genom att gräva ner fötterna i gatan så att de gamla stenarna rullade åt alla håll.

”Lite till”, mumlade den gamle. ”Bara en liten bit till.”

De kom in i en park, vit av snö och helt folktom. Bilen kanade över den frusna marken. Rakt framför dem syntes flodens mörka band. Nu verkade allt hända på en och samma gång: den gamle mannen trampade gasen i botten, det tredje monstret fick tag om bildörren, taket slets upp så att nattluften blåste in. Det enda som låg stilla var barnen – de sov vidare, lyckligt omedvetna. Bilen kom upp på en liten kulle och flög ut över floden.

Men den slog inte ner i vattnet. I allra sista ögonblicket bara försvann den. Efter sig lämnade den tre mörka, sprattlande skepnader som plaskade ner i floden.

I nästa sekund stannade bilen utanför ett stort grått stenhus flera hundra kilometer längre norrut. Den såg helt oskadad ut. Det verkade som om den var väntad, för en småväxt kvinna i lång mörk dräkt kom skyndande nerför yttertrappan och mötte den.

Hon och den gamle mannen hjälptes åt att lyfta upp barnen och bära in dem. De gick upp på översta våningen och genom en lång korridor som var pyntad med gurlanger och glitter, förbi rader av rum där barn låg och sov. De steg in genom en dörr allra längst bort. I rummet innanför den fanns inget annat än två vanliga sängar och en spjålsäng.

Nunnan – hon hette syster Agatha – hade pojken och den minsta flickan i famnen. Hon lade babyn i spjålsängen och pojken i en av de andra sängarna. Ingen av dem vaknade. Den gamle mannen lade Kate i den tredje sängen och drog upp täcket till hakan på henne.

”Stackars små”, sa syster Agatha.

”Ja. Och det är så mycket som hänger på dem.”

”Tror du att de är trygga här?”

”Så trygga de kan bli. Han kommer att söka efter dem, den saken är säker. Men de enda levande själar som vet att de finns här är du och jag.”

”Vad ska jag kalla dem? De måste få ett nytt efternamn.”

”Vad sägs om ...” Den gamle tänkte efter. ”... P?”

”Bara P?”

”Bara P.”

”Men den äldsta kommer säkert ihåg sitt riktiga namn.”

”Det ska jag se till att hon inte gör.”

”Det är svårt att fatta att det verkligen har hänt. Ofattbart ...” Hon tittade upp på den långe mannen. ”Stannar du en stund? Jag har tänt en brasa där nere, och jag har kvar lite av munkarnas öl. Det är ju i alla fall jul.”

”Mycket frestande. Men jag måste iväg och titta till barnens föräldrar.”

Nunnan sa lågt: ”Tänka sig, det har faktiskt börjat ...” och gick ut i korridoren.

Den gamle följde efter henne bort till dörren. Där stannade han till och såg på de sovande barnen. Han höjde handen som om han ville välsigna dem. ”Vi ses igen”, sa han och gick ut.

De tre syskonen sov lugnt, omedvetna om den nya värld som väntade dem.

Fru Lovestocks hatt

Hatten i fråga ägdes av fru Constance Lovestock. Fru Lovestock hade ganska många år på nacken, ännu fler pengar på banken och inga barn. Hon tålde inga halvmesy rer. Se bara på hennes inställning till svanar. Hon tyckte att svanar var de vackraste och mest graciösa varelser som fanns i hela världen.

”Så graciösa”, sa hon. ”Så eleganta.”

När man kom till hennes stora och lyxiga villa i utkanten av Baltimore fick man se formklippta buskar som föreställde svanar. Skulpturer av svanar som flög upp. Fontäner där svanmammor spottade vatten på svanungar. Ett fågelbad i form av en svan, så att mindre fåglar kunde få äran att bada på dess rygg. Och givetvis levande svanar som gled omkring i dammarna runt huset och ibland vaggade förbi bottenvåningens fönster, inte fullt så graciöst som man hade kunnat önska sig.

Fru Lovestock satte en ära i att kunna säga: ”Inga halvmesy rer här, inte!”

Och en kväll fram emot början av december, då fru Lovestock satt och stickade i en svanformad soffa framför brasan i sällskap med sin make, herr Lovestock (som åkte på semester ensam varje sommar – officiellt för att samla skalbaggar, men i själva verket för att gå på svanjakt på en privat lantegendom i Florida, där han med ett sinnessjukt flin tömde hagelbössan mot dem på mycket nära håll) rätade hon på ryggen och tillkännagav: "Gerald, jag tänker adoptera några barn."

Herr Lovestock tog pipan ur munnen och gav ifrån sig ett tankfullt ljud. Han hade uppfattat vad hon sa. Inte *ett* barn utan *några* barn. Men under många långa år hade han lärt sig att det var meningslöst att säga emot hustrun rent ut. Han kom fram till att det var klokast att smickra henne och spela dum.

"Kära vän, vilken utmärkt idé! Du skulle bli en underbar mamma. Ja, visst ska vi adoptera ett barn!"

Fru Lovestock fnös. "Spela inte dum, Gerald. Jag har inte för avsikt att adoptera ett enda barn. Det skulle knappast vara värt besväret. Jag tror att jag ska börja med tre stycken." För att visa att saken var slutdiskuterad reste hon sig och gick ut ur rummet.

Herr Lovestock suckade, satte pipan i mungipan och undrade om det fanns någonstans där man kunde gå på barnjakt på sommaren.

Antagligen inte, tänkte han och återgick till tidningen.

♦ ♦ ♦

"Det här är er sista chans."

Kate satt framför skrivbordet i fröken Crumleys kontorsrum i norra tornet på Edgar Allan Poes hem för hopplösa och oförfärdiga föräldralösa barn. Under tidigare århundraden hade byggnaden varit ett vapenförråd, och på vintern blåste vinden rakt igenom väggarna så att fönstren skullrade och vattnet frös i toaletterna. Fröken Crumleys kontor var det enda rum som var uppvärmt. Kate hoppades att det hon hade att säga skulle ta lång tid.

”Jag menar allvar, unga dam!” Fröken Crumley var kort och tjock, med hår som såg ut som en brunlila bulle. Hon tog en karamell ur en skål på skrivbordet. Godis var förbjudet för barnen. När syskonen kom till hemmet och fröken Crumley förklarade alla ordningsreglerna (de var många) för dem hade Michael tagit en mintkaramell. Efter det hade han tvingats duscha kallt en hel vecka. ”Hon hade inte sagt att man inte fick smaka på dem”, klagade han. ”Hur skulle jag kunna veta det?”

Fröken Crumley stoppade karamellen i munnen. ”Efter den här gången är det slut. Om du och dina syskon inte visar er så trevliga som möjligt, så att den här damen adopterar er – ja, då ...” Hon sög ljudligt på karamellen medan hon sökte efter en lagom skrämmande hotelse. ”... då ansvarar jag inte för följderna.”

”Vem är hon?” frågade Kate.

”Vem hon *är*?” utbrast fröken Crumley och såg ut som om hon inte trodde sina öron.

”Jag menar: hurdan är hon?”

”Vem hon *är*? Hurdan hon *är*?” Fröken Crumley sög ännu ljudligare och lät mer och mer chockerad. ”Den här damen ...” Hon tystnade. Kate väntade. Men det kom ingen beskrivning. I stället blev fröken Crumley eldröd i ansiktet. Nu lät det som om hon höll på att storkna.

En kort sekund – eller kanske snarare tre sekunder – funderade Kate på att bara sitta kvar och titta på medan fröken Crumley kvävdes. Sedan for hon upp från stolen, sprang runt skrivbordet och dunkade henne i ryggen.

En klibbig grönaktig klump flög ut ur fröken Crumleys mun och landade på skrivbordet. Fröken Crumley vände sig till Kate. Hon flåsade och var fortfarande röd i ansiktet. Kate visste att det inte var någon idé att vänta sig ett tack.

”Hon är ...”, flämtade fröken Crumley, ”... hon är intresserad av att adoptera tre barn. Helst syskon. Mer behöver du inte veta. Vem hon *är*! Vilken fräckhet! Gå och hämta din bror och din syster nu.

Se till att få dem tvättade och finklädde. Damen kommer om en timme. Och om någon av dem hittar på något, så ...” Hon tog upp karamellen och stoppade tillbaka den i munnen. ”... ja, då ansvarar jag inte för följderna.”

Allt eftersom Kate gick nerför den smala spiraltrappan från kontoret blev det kallare och kallare, och hon drog den tunna koftan tätare omkring sig. Vuxna som fick se Kate för första gången lade alltid märke till att hon var väldigt söt med sitt mörkblonda hår och sina grönbruna ögon. Men om de tittade närmare efter upptäckte de att hon alltid hade en bekymrad rynka i pannan, att naglarna var nerbitna, att hon var spänd i hela kroppen. Och i stället för att säga: ”Vilken söt flicka!” mumlade de medlidsamt: ”Stackars liten!” och gick vidare. För när man tittade på Kate såg man – hur söt hon än var – en människa som levde i ständig väntan på nästa dråpslag.

Kate gick ut genom en dörr på barnhemmets gavel och fick se att en grupp barn stod samlade runt ett kalt träd i ena änden av gårdsplanen. En liten flicka med smala ben och kort rödbrunt hår kastade sten på en tjock pojke uppe bland grenarna och skrek åt honom att komma ner och slåss.

Kate trängde sig fram mellan de hänskrattande barnen just som hennes syster tog upp en ny sten.

”Vad gör du?”

Emma vände på huvudet och såg på henne. Hon hade röda fläckar på kinderna och de mörka ögonen glänste.

”Han hade sönder min bok! Jag bara satt och läste, och då kom han och ryckte till sig boken och slet sönder den. Jag gjorde inget, jag lovar! Och nu törs han inte komma ner och slåss!”

”Det är inte sant!” ropade pojken i trädet. ”Hon är inte klok!”

”Håll tyst!” skrek Emma och kastade stenen. Pojken tog skydd bakom trädstammen och stenen studsade mot barken.

Emma var liten för sina elva år. Hon bestod nästan bara av knän och armbågar. Men alla de andra barnen på hemmet var rädda för hennes humör. När hon blev retad eller trängd slogs hon som en demon – sparkade och klöste och bet. Ibland undrade Kate om Emma skulle ha varit lika argsint om de hade fått vara kvar hos föräldrarna. Hon var den enda av dem som inte kom ihåg dem alls. Michael hade vissa svaga, suddiga minnen av deras kärlek och omsorg. Men Emma kände inte till något annat än livet på barnhemmet, och regel nummer ett i det livet var denna: så fort man slutade kämpa var det kört. Tyvärr fanns det alltid några äldre pojkar som njöt av att reta henne och se på medan hon arbetade sig upp till ursinne. Oftast var det syskonens efternamn de tog fasta på – det bestod ju bara av en enda bokstav. Den fjortonåriga Kate var äldst av de tre, och oftast var det hon som fick försöka lugna Emma.

”Vi måste leta rätt på Michael”, sa hon nu. ”Det kommer en tant som ska titta på oss.”

Det blev tyst bland barnen. På Edgar Allan Poes hem för hopplösa och oförfärdiga föräldralösa barn hade man inte sett en enda potentiell adoptivförälder på flera månader.

”Det skiter väl jag i”, sa Emma. ”Jag tänker inte flytta.”

”Hon är inte klok om hon väljer dig!” ropade pojken uppe i trädet.

Emma tog upp en ny sten och kastade den. Pojken hann inte undan – den träffade honom på armbågen.

”Aaj!”

”Emma.” Kate tog systemen i armen. ”Fröken Crumley säger att det här är vår sista chans.”

Emma ryckte sig loss. Hon böjde sig ner och tog upp ännu en sten. Men Kate såg att ilskan hade runnit av henne. Emma bollade stenen från den ena handen till den andra. Sedan prickade hon trädstammen med ett halvhjärtat kast.

”Jaså”, sa hon.

”Vet du var Michael är någonstans?”

Emma nickade. Kate tog hennes hand och de andra barnen drog sig undan och släppte förbi dem.

De hittade Michael i skogen ovanför barnhemmet. Han höll på att utforska en grotta som han hade upptäckt veckan innan. Han låtsades att den var ingången till en gammal dvärgtunnel. I hela sitt liv hade Michael älskat berättelser om oknytt och sagoväsen. Trollkarlar som kämpade mot drakar. Riddare som räddade sköna damer från glupska vidunder. Kluriga bonddrängar som överlistade troll. Han läste alla sagor han fick tag på. Och han var särskilt förtjust i berättelser om dvärgar.

”De har en lång och ädel historia. Och de är väldigt flitiga. De håller inte på och kammar sig och tittar sig i speglar hela tiden, som alverna gör. Dvärgarna jobbar.”

Michael hade inte mycket till övers för alver.

Intresset för dvärgar hade han fått från en bok som hette *Allt om dvärgar*, skriven av en G. G. Greenleaf. Den hade Kate hittat nerstoppad innanför Michaels filt när de vaknade i ett främmande rum den där allra första morgonen i det nya föräldralösa livet. Hon hade genast känt igen den: det var mammas julklapp till pappa. Genom åren hade Michael läst den många, många gånger. Kate visste att det var hans sätt att hålla kvar de svaga minnena av pappan, och hon försökte alltid få Emma att visa förståelse när Michael började föreläsa. Men det var inte så lätt alla gånger.

Grottan var fuktig och mossbeväxt, men det var så högt i tak där inne att Kate och Emma kunde gå raka. Tre–fyra meter från öppningen låg Michael på knä med en ficklampa bredvid sig. Han var mager – nästan alltför mager – och hade samma rödbruna hår som sin lillasyster. Ett par stålbågade glasögon dolde att ögonen var lika mörka som Emmas. Många trodde att de var tvillingar, men det retade Michael omåttligt. ”Jag är ett helt år äldre!” brukade han säga. ”Det syns väl!”

Det blixtrade till och surrade svagt när han tog ett kort med sin skamfilade Polaroidkamera. Den hade han hittat i en loppisaffär i

Baltimore några veckor tidigare, tillsammans med flera rullar film som han hade fått nästan gratis, och sedan dess hade han använt kameran hela tiden när han lekte forskningsresande. Det var väldigt viktigt att dokumentera sina upptäckter, påpekade han stup i ett för Kate och Emma.

”Titta här.” Michael visade sina systrar stenen som han hade fotograferat. ”Vad tror ni det där är för något?”

Emma stönade. ”En sten!”

”Vad är det?” sa Kate, som var beredd att spela med.

”Ett yxhuvud”, sa Michael. ”En gammal dvärgyxa. Fuktskadad, så klart. Ingenting bevaras speciellt bra i den här miljön.”

”Konstigt”, sa Emma. ”Det ser precis ut som en sten.”

”Nu räcker det”, sa Kate, för hon såg att Michael höll på att bli ledsen. Hon berättade om damen som skulle komma och hälsa på.

”Gå ni”, sa Michael. ”Jag har för mycket att göra här.”

De flesta barnhemsbarn längtade efter att bli adopterade. De drömde om att något rikt, snällt par skulle ta dem med sig till ett nytt liv fullt av kärlek och lyx. Men det gjorde inte Kate och hennes syskon. De vägrade att betrakta sig som föräldralösa.

”Våra föräldrar lever”, kunde Kate säga – eller Emma eller Michael. ”Och en vacker dag kommer de och hämtar oss.”

De hade ingen grund för den åsikten. En snöig julafton för tio år sedan hade de lämnats på St Marys barnhem vid Charlesflodens strand i Boston, och sedan dess hade de inte hört ett enda ljud från föräldrarna eller någon annan släkting. De visste inte ens varför de hade bokstaven P som efternamn. Men innerst inne fortsatte de ändå att tro att deras föräldrar skulle dyka upp igen, förr eller senare. Det berodde helt och hållet på att Kate aldrig hade slutat påminna Michael och Emma om vad mamma hade lovat henne den där sista kvällen: att hela familjen skulle få vara tillsammans igen. Därmed blev det helt otänkbart för dem att flytta hem till främmande människor. Men den här gången var det tyvärr fler faktorer som spelade in.

”Fröken Crumley säger att det här är vår sista chans.”

Michael suckade och lät stenen falla ner på marken. Sedan tog han upp ficklampan och följde efter sina systrar ut ur grottan.

De senaste tio åren hade syskonen bott på inte mindre än tolv olika barnhem. Den kortaste vistelsen hade bara varat i två veckor. Allra längst – mycket längre än någon annanstans – hade de bott på det första hemmet. Nästan tre år. Men sedan hade St Marys barnhem brunnit ner, och abbedissan hade brunnit inne. Den snälla syster Agatha hade intresserat sig särskilt för de tre syskonen P men haft ovanan att röka i sängen. Och efter St Marys hade syskonens liv blivit en enda lång resa från det ena barnhemmet till det andra. Så fort de hade funnit sig till rätta blev de tvungna att flytta igen. Till sist hade de slutat vänta sig att de skulle få stanna någonstans i mer än några månader, slutat försöka skaffa sig vänner. De lärde sig att inte räkna med någon annan än varandra.

Orsaken till allt detta flyttande var att syskonen var ”svårplace-
rade”, som det hette. Om någon familj ville adoptera ett av dem måste den ta alla tre. Familjer som ville adoptera tre barn på samma gång var sällsynta, och barnhemsföreståndare var oftast ganska otåliga av sig.

Kate förstod att om den här damen inte ville ha dem, så skulle fröken Crumley säga att hon inte kunde göra mer och skicka dem vidare till nästa barnhem. Hon hoppades att fröken Crumley inte skulle ha alltför brått att bli av med dem om den här damens besök inte ledde till någonting. Inte för att de trivdes speciellt bra på det här hemmet. Vattnet var brunt, sängarna hårda. Maten fick man ont i magen av om man åt för mycket, och åt man för lite fick man ont i magen i alla fall. Nej – problemet var att varje barnhem de kom till var värre än det förra. Det hade gått utför hela tiden. När de kom till Edgar Allan Poes hem för hopplösa och oförbätterliga föräldralösa barn ett halvår tidigare hade Kate trott att botten var nådd. Men nu slog det henne: tänk om det fanns något ställe som var ännu värre!

I så fall ville hon inte få reda på det.

En halvtimme senare var syskonen tvättade och klädda i sina bästa kläder (vilket inte ville säga mycket). De knackade på dörren till fröken Crumleys kontor.

”Kom in.”

Kate höll Emma i handen och drog henne med sig. Michael följde efter. Kate hade rått dem att bara le och inte säga så mycket. ”Vem vet – hon kan ju vara underbar! Då kan vi bo hos henne tills mamma och pappa kommer tillbaka.”

Men nu fick hon se en storväxt tant i en kappa som bestod enbart av vita fjädrar. Tanten hade en handväska i form av en svan och en hatt med ett svanhuvud som reste sig likt ett frågetecken på sin långa krökta hals. Och då förstod Kate att det var hopplöst.

”Och det här är hittebarnen, förstår jag”, sa fru Lovestock och kom så nära att hon tornade upp sig över syskonen. ”De heter alltså bara P i efternamn?”

”Ja, fru Lovestock”, fnissade fröken Crumley, som knappt nådde jättekvinnan till midjan. ”De hör till våra allra bästa. Jag är så fäst vid dem. Men hur smärtsamt det än skulle vara att skiljas från dem, så skulle jag nog kunna tvinga mig till det. Om de fick ett så fantastiskt hem.”

”Hm.” Fru Lovestock böjde sig ner och tittade närmare på dem. Svanhuvudet sköt fram och såg nyfiket ut.

Kate sneglade på Michael och Emma. De stirrade storögt på fågeln.

”Jag bör väl påpeka redan nu att jag inte har något till övers för barnsligt trams”, sa fru Lovestock. ”Jag tänker inte tillåta spring, skrik, skrån, gapskratt, smutsiga händer eller fötter, ohövligheter ...” För varje sak hon inte tänkte tillåta nickade svanhuvudet som om det höll med. ”Och jag tycker inte om att man pratar för mycket, gnuggar händerna och har fickorna fulla. Jag avskyr barn med fickorna fulla.”

”De här barnen har aldrig någonting i fickorna, det kan jag försäkra”, sa fröken Crumley. ”Inte minsta lilla sak.”

”Dessutom förväntar jag mig ...”

"Vad är det du har på huvudet?" avbröt Emma.

"Förlåt?" Damen verkade överraskad.

"Det där som du har på huvudet. Vad är det för något?"

"Emma ...", varnade Kate.

"Jag vet vad det är", sa Michael.

"Gör du väl inte."

"Gör jag väl visst."

"Vad är det, då?" frågade Emma.

Fru Lovestock vände sig till föreståndarinnan. "Fröken Crumley, vad i all världen är det som pågår?"

"Ingenting, fru Lovestock, ingenting alls. Jag försäkrar ..."

"Det är en orm", sa Michael.

Fru Lovestock såg ut som om hon hade fått en örfil.

"Det är det inte alls", sa Emma.

"Det är det visst." Michael tittade noga på tantens hatt. "Det är en kobra."

"Men den är ju vit."

"Hon har väl målat den." Han vände sig till fru Lovestock. "Har du det? Har du målat den?"

"Michael! Emma!" väste Kate. "Tyst!"

"Jag frågar ju bara om hon har målat ..."

"Schh!"

Det blev tyst i rummet – väldigt länge, kändes det som. Det enda som hördes var ett svagt väsande från elementet och fröken Crumley som nervöst knäppte händerna gång på gång.

"Jag har då aldrig ...", började fru Lovestock till sist.

Fröken Crumley skruvade besvärat på sig. "Snälla fru Lovestock ..."

Kate förstod att hon borde säga något. Om de skulle ha någon chans att slippa hamna på ett nytt barnhem så måste hon släta över det här.

Det var då tanten sa det.

"Jag inser ju att man inte kan vänta sig så mycket av föräldralösa ..."

”Vi är inte föräldralösa”, avbröt Kate.

”Förlåt?”

”Föräldralösa barn är barn till föräldrar som har dött”, sa Michael. ”Våra föräldrar är inte döda.”

”De kommer snart och hämtar oss”, lade Emma till.

”Bry er inte om dem, fru Lovestock. Bry er inte om dem. Så där säger alla föräldralösa.” Fröken Crumley räckte fram godisskålen. ”En karamell?”

Fru Lovestock låtsades inte om henne.

”Det är sant”, envisades Emma. ”De kommer snart. Jag lovar.”

”Hör på mig.” Fru Lovestock böjde sig framåt. ”Jag är en förstående människa. Det kan vem som helst intyga. Men en sak tål jag inte – att man fantiserar. Det här är ett hem för föräldralösa barn. Ni *är* föräldralösa barn. Om era föräldrar hade velat ha er skulle de inte ha lämnat er på gatan som veckans sopor, utan så mycket som ett riktigt efternamn! P, minsann! Ni borde vara tacksamma att en person som jag är beredd att bortse från ert gräsligt ohyfsade sätt – och er totala okunnighet om världens vackraste sjöfågel – och släppa in er i mitt hem. Nå, vad har ni att säga?”

Kate såg att fröken Crumley stirrade strängt på henne i höjd med tantens midja. Hon visste att om hon inte bad damen med svanhatten om ursäkt, så skulle fröken Crumley nästan säkert skicka dem till något ställe som fick Edgar Allan Poes hem för hopplösa och oförbätterliga föräldralösa barn att verka som ett lyxhotell. Men vad var alternativet? Att bo hos den här tanten som påstod att deras föräldrar hade slängt bort dem som sopor och att de aldrig skulle komma tillbaka?

Kate kramade sin systers hand.

”Den ser faktiskt ut som en orm”, sa hon.

